

Žemaitems

Čė mes esam – umžiu omžės.
Pārējė par mumis vilniū vilnis.
Ir aukliejė, i muokė čė vėsėp,
I ruskius, i lėnkus vertė, –
Bet kas buvuom, tas i lėkuom –
Rimtė, užsispīrė, kėitė,
Kap tėi kŭlė šalėp keliū;
Svetėmėms – kap ašaka gerklie.
I kap brunginībė dėdžiausėjė,
Tėp kap duora muotina kŭdiki,
Savōjė žemė i kalba mīliejuom –
Neturiejuom nieka vertesnė.
Ne už dėmuntus, ne auksus
Nieks nupėrkės nebŭtom anū,
Ne joudžiausė baisė jiego
Pasigruobės ar atiemės.
Neblėks kalbuos – mūsu neblėks!
Lėksem tik pasaulė klajūnā –
Be garbies, be švėntū vardū,
Tievus pruotievius užmėršė...
Unt tuo – junto – krīpst, bet vėstėik
Kap užborts – švėnčiausė tėko:
Tuokės vilnis išturiejė, –
Niekumet išnīktė negalem!

Vilniou, 2004-09-17